

Въ тази бждна вечерь, тъй радостна за толкова други, тя си спомняше за миналото. Нѣкога тя живѣ въ радость, въ охолство, въ щастие.

Следъ като бѣше подрѣжка на своята майка, тя се ожени късно за единъ честенъ работникъ; следъ нѣколко години раждането на сина имъ допълни тѣхното съпружеско щастие. Този синъ бѣше галенъ, разглезенъ, родителитѣ му бѣха луди за него; и двамата не си помислиха, че ако го възпитатъ добре, ще положатъ основи на тѣхното собствено нещастие.

Отъ този синъ тѣ създадоха тиранинъ; религиозното възпитание, което тѣ искаха да му втѣлпятъ, не проникваше до дѣното на тази природно надменна душа, която искаше да властвува. Още отъ дете той избѣгваше всички синовни задължения. Родителитѣ му, всѣкога слаби и заслѣпени отъ своята обичь, търсѣха извинения за тѣзи непростими постѣпки. Най-после, когатой стана на осемнадесетъ години, предизвести ги за своята близкока женитба и съумѣ изкусно да открие въ тѣхнитѣ очи облагитѣ, които би могълъ да придобие отъ този неочакванъ бракъ. Той говори тъй много и тъй добре, че неговитѣ нещастни родители се отказаха въ обичьта си отъ всичко, що притежаваха и се оставиха той да се грижи за тѣхното съществуване.

Уви! съ какви горчиви сълзи тѣ заплатиха своето безразсѣдство. Година слѣдъ женитбата тѣхниятъ синъ не си спомняше вече за тѣхъ; и полака-лека мизерията, която болестъта увеличи, завладѣ тѣхния домъ. Кой може описа, какъ страдаха тѣзи нещастни родители, като се молѣха на своя чудовищенъ синъ и като отказваха да прибѣгнатъ до закона, за да осигури тѣхния всѣкидневенъ хлѣбъ.

Плачеше тази бждна майка; спомняше си, за тѣзи коледни вечери, нѣкога тъй щастливи, когато нейниятъ синъ, още съвсемъ малкъ, поставяше важно своитѣ обуша прѣдъ огнището, за да измоли отъ малкия Иисусъ една тъй дълго желана играчка; тя си спомняше събуждането и тази наивна радость, когато добриятъ Иисусъ е изпълнилъ молбата!

Но всичко това бѣше далечъ... много далечъ, и сега тя е сама съ своя боленъ мъжъ; безъ огънь по бждни вечерь, утре безъ хлѣбъ може-би.

Ийведнѣжъ тя подигна глава и затрепера... Нѣкой чукаше на вратата тихо, съвсѣмъ тихо... Кой ли идѣше тъй късно...

II

Сжщата вечерь въ единъ удобенъ апартаментъ въ центъра на Парижъ една млада майка се навеждаше съ мъка върху челото на едно дете. Нещастното момиченце носѣше смъртъта на лицето си. Голѣмитѣ сини очи въ дълбоки сѣнки, устнитѣ изсъхнали, смъртна бледность до една лъжлива червенинка: всичко показваше една тежка криза. Изведнѣжъ дѣтето стана право,